

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Zuzanou Čížkovou jako samosoudcem v právní věci žalobce Nomura Principal Investment plc, se sídlem ve Velké Británii, EC1 A 4NP, London, 1 St. Martin's-le-Grand, Nomura House, zastoupeného JUDr. Karolínou Horákovou, advokátkou, se sídlem v Praze 1, Křížovnické náměstí 2 proti žalovaným č. 1 Československá obchodní banka, a.s., se sídlem v Praze 5, Radlická 333/150, IČ 00001350, zastoupeného Mgr. Martinem Hrodkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Klimentská 46 a č. 2 KBC Bank N.V., se sídlem v Belgickém království, 1080 Brusel, Havelaan 2, zastoupeného Mgr. Petrou Ledvinkovou, advokátkou, se sídlem v Hostivicích, Lipová 595 o ochranu proti jednání nekalé soutěže

t a k t o :

I. Žaloba o uložení povinnosti žalovaným č. 1 a č. 2 společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku Kč 19.292.288.142,- s úroky z prodlení ve výši 5,5 % ročně ode dne 19. července 2002 do zaplacení, poskytnout žalobci na vlastní náklady, prostřednictvím tiskových agentur Reuters a České tiskové kanceláře (ČTK), ve formě tiskového prohlášení, omluvu znění: „Československá obchodní banka, a.s. a KBC Bank N.V. se tímto omlouvají společnosti Nomura Principal Investment plc za protiprávní jednání, jímž jí v roce 2000 způsobily újmu tím, že účelově, s cílem získat pro sebe výhodu v hospodářské soutěži, usilovaly o vyloučení společnosti Nomura Principal Investment plc z hospodářské soutěže v souvislosti s její investicí do Investiční a Poštovní banky a.s. (nyní Exit, a.s.), zejména skrývaným přesvědčováním státních orgánů České republiky.“ a společně a nerozdílně zaplatit žalobci jako zadostiučinění částku Kč 1.000.000.000,-, se zamítá.

II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému č. 1 náklady řízení Kč 21.568,75 k rukám Mgr. Martina Hrodka, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému č. 2 náklady řízení Kč 18.802,- k rukám Mgr. Petry Ledvinkové, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal vydání rozhodnutí uvedeného ve výroku tohoto rozsudku. V odůvodnění žaloby uvedl, že žalovaný č. 1 je právnickou osobou, bankou s tzv. univerzální bankovní licenci, když podle výpisu z obchodního rejstříku je oprávněn provádět všechny bankovní obchody a poskytovat všechny bankovní a finanční služby a služby s těmito službami souvisejícími, v tuzemsku i ve vztahu k zahraničí, v rozsahu vymezeném právními předpisy a povolením České národní banky (dále jen „ČNB“) působit jako banka. Je uveden jako kupující podle Smlouvy o prodeji podniku ze dne 19. června 2000 mezi Investiční a Poštovní bankou, a.s. (nyní IP bankou, a.s., dále jen „IPB“) a žalovaným č. 1 a jako beneficiant podle Smlouvy a státní záruky uzavřené téhož dne mezi ním a Českou republikou, jednajícím prostřednictvím Ministerstva financí ČR (dále jen „MFČR“). Žalovaný č. 2 je právnickou osobou, bankou založenou a podnikající podle právních předpisů Belgie. Dne 24. června 1999 se koupí 33.353.400 kusů (65,59%) kmenových akcií v žalovaném č. 1 od Fondu národního majetku (dále jen „FNM“), MFČR a ČNB stal ovládající osobou žalovaného č. 1. V době sepsání žalob držel přímo 71,24 % všech kmenových akcií žalovaného č. 1, a prostřednictvím dvou dalších společností, KBC Verzekeringen a KBC ABB CERA, dalších 11,1 % všech kmenových akcií žalovaného č. 1. Žalobce Nomura Principal Investment plc (dříve Nomura Europe plc) je právnickou osobou – finanční institucí založenou a podnikající podle právních předpisů Velké Británie. Poskytuje celosvětově finanční služby a provádí podnikatelsky investice na vlastní účet. Počátkem roku 1998 se zúčastnil, v rámci svého podnikání, první privatizace provedené po roce 1989 v českém bankovním sektoru – prodeje minoritního podílu státu v IPB. Žalobce do Investiční a Poštovní banky, a.s. (dále jen „IPB“) vstoupil uzavřením smlouvy o prodeji a koupí 20.620.083 kusů (36,29 %) kmenových akcií IPB od Fondu národního majetku ČR (dále jen „FNM“) ze dne 8. března 1998. Na základě téže smlouvy žalobce upsal 60.000.000 kusů nových kmenových akcií IPB v emisním kursu Kč 6 mld. V důsledku těchto transakcí žalobce přímo, resp. prostřednictvím své investice ve společnosti Saluka Investments B.V. a příslušných smluvních ujednání s ní, v rozhodné době naříkaných jednání držel podíl na IPB odpovídající 46,16 % základního kapitálu IPB. Žalobce tedy je, stejně jako druhý žalovaný, finanční institucí – jedním ze zahraničních investorů do českého bankovního sektoru. Základem žaloby je tvrzení žalobce, že žalovaní svým jednáním v rozporu s dobrými mravy a s dobrými mravy hospodářské soutěže, v úmyslu získat pro sebe na úkor žalobce hospodářský prospěch, zabránili žalobci svobodně ve volné hospodářské soutěži realizovat výnos ze své investice do IPB, jakož i realizovat další práva v hospodářské soutěži. Nejpozději od počátku roku 2000 bylo veřejně známo, že žalobce jako hlavní akcionář IPB, společně s IPB, za účelem stabilizace finanční situace a podnikání IPB, usiluje o její kapitálové posílení. Způsob řešení tzv. bilančního problému IPB (tj. potřeby dodatečné tvorby opravných položek) musel být nalezen nejpozději do 30. června 2000, kdy měla uplynout zákonná lhůta pro uzavření auditu IPB za účetní období roku 1999. Bylo jasné, že pro jakýkoli způsob řešení situace v IPB bude nutno získat podporu ze strany příslušných státních orgánů. Od února roku 2000 byla vedena jednání nejprve s Allianz AG a následně i s italskou bankou Unicredito Italiano a od března roku 2000 se žalovanými č. 1 a č. 2. Žalovaný č. 1 v této věci nejednal se žalobcem přímo, nýbrž téměř výhradně prostřednictvím svého mandátáře – konsorcia společností Consilium, s.r.o./Rotschilds. Od konce dubna 2000 se jednání mezi žalobcem a žalovaným č. 1 zkomplikovalo. Prvním příznakem bylo odmítnutí ČSOB uzavřít s Nomurou International plc (coby mandátářem žalobce v těchto jednáních) dohodu o zachování důvěrnosti informací, které měly být mezi stranami v průběhu dalších

jednání poskytovány. Žalovaný č. 1 navíc v jednáních se žalobcem o podmínkách svého kapitálového vstupu do IPB začal klást i jiné zjevně nerealizovatelné požadavky. Na schůzce konané dne 5. května 2000 tlumočil zástupce žalovaného č. 1 žalobci další vyjednávací pozici ČSOB tak, že podle názoru ČSOB je prodej podniku IPB žalovanému č. 1 pro IPB a žalobce jediným řešením, protože se žalobci nepodaří ani zvýšit základní kapitál IPB a následně banku prodat, ani získat potřebnou veřejnou podporu pro takovou transakci ze strany státu. Na jednání dne 11. května 2000 navrhl žalobce žalovanému č. 1 společné jednání o kapitálovém vstupu ČSOB do IPB se státními orgány. Zástupce žalovaného č. 1 takové společné trojstranné jednání odmítl. Na schůzce dne 18. května 2000 sdělil náměstek ministra financí ČR Jan Mládek žalobci hlavní stanoviska MFČR. Uvedl, že MFČR nechce žádné formální jednání se žalobcem o řešení situace IPB, není ochotno poskytnout IPB finanční pomoc, preferuje jako způsob řešení situace v IPB její faktické vyvlastnění prostřednictvím uvalení nucené správy. Alternativně MFČR požadovalo, aby žalobce přenechal veškeré akcie IPB v jeho majetku MFČR za částku 1 EUR. Rozdíl v postoji MFČR k situaci v IPB v období mezi březnem 2000 a touto schůzkou je zjevný. Žalobce tvrdil, že podstatným důvodem této změny bylo působení žalovaných na tyto státní orgány, čímž se žalovaní snažili vyloučit žalobce z jednání se státními orgány o situaci v IPB a o veřejné podpoře pro IPB. MFČR o IPB jednalo s ČSOB. Dne 26. května 2000 byl předsedou představenstva Pavlem Kavánkem ministru financí a guvernérovi ČNB zaslán detailní návrh postupu ve vztahu k IPB připravený žalovaným č. 1. Žalobce, ani IPB, vůbec nevěděli o skutečnosti, že tento návrh (dále jen „Plán“) byl ČSOB státním orgánům ČR předkládán a neměli ani nejmenší ponětí o tom, co je jeho obsahem. Podle názoru žalobce bylo úmyslem ČSOB vést jednání se státními orgány separátně a na těchto jednáních se tyto orgány snažit přesvědčit o nemožnosti smírného řešení situace a tedy o tom, aby podnik IPB žalovanému č. 1 (prostřednictvím nuceného správce) prodaly přímo tyto orgány, namísto žalobce, resp. IPB samotné, a to jako exkluzivnímu zájemci, a o tom, že příjemcem veřejné podpory má být žalovaný č. 1. Žalobce vyslovil předpoklad, že Plán byl žalovanými připravován společně, a to minimálně paralelně s jednáními vedenými mezi žalobcem a žalovaným č. 1 ode dne 15. března 2000. Vzhledem k tomu, že předkládací dopis p. Kavánka, doprovázející Plán, zmiňuje v závěru, že Plán a s ním související schůzka mezi zástupci ČSOB, KBC, ČNB a MFČR stanovená na den 30. května 2000 má přispět „*dalšímu (zdůraznil žalobce) pozitivnímu posunu v dané věci*“ (tj. v jednáních mezi ČSOB a státními orgány ČR o IPB), domníval se žalobce, že Plán byl pouze pokračováním již předtím probíhajících separátních jednání mezi ČSOB a MFČR o společném postupu ČSOB a těchto státních orgánů vzhledem k žalobci a IPB. Ze strany ČSOB předložený Plán formálně vycházel ze dvou vedle sebe stojících alternativních postupů, jimiž ČSOB navrhovala ovládnout IPB – tzv. kooperativní a nekooperativní varianty. Kooperativní varianta vycházela z prodeje IPB žalovanému č. 1. Nekooperativní varianta předpokládala zavedení nucené správy v IPB a okamžitý prodej celého podniku IPB nuceným správcem ČSOB, s plnou zárukou státu za veškerá aktiva takto nabytá ČSOB. Předložení tzv. nekooperativní varianty žalovaným č. 1 znamenalo, že první žalovaný, bez vědomí žalobce a IPB, navrhl, vstoupil v jednání a utajeně jednal se státními orgány ČR nejen o přímé faktické a právní likvidaci IPB, jakožto soutěžitele žalovaného č. 1, ale zároveň i o postupu, který předpokládal přímé zbavení žalobce – soutěžitele žalovaných – jeho akcionářských práv v IPB a možnosti jakkoli nakládat se svou investicí a ve volné soutěži realizovat výnos z této investice. Žalovaný č. 1 si musel být vědom, že v důsledku jím vykonstruované transakce dojde k porušení právních předpisů a toho, že v důsledku takového jednání může dojít ke vzniku škody na majetku IPB a akcionářů IPB. Přesto svůj Plán ČNB a MFČR předložil a státní orgány o vhodnosti jeho realizace přesvědčoval. Plán byl předán guvernérovi ČNB a ministru financí ČR dne 26. května 2000 a projednán s nimi na osobním jednání v Paříži dne 30. května 2000. Další kroky žalovaných způsobily, že se žalobci a IPB

podarilo dosáhnout jednání o řešení situace v IPB přímo s MFČR, ČNB a Konsolidační bankou Praha, s.p.ú. až ve čtvrtek dne 15. června 2000. Návrh žalobce na řešení situace v IPB nebyl přijat, narychlo svolanému mimořádnému zasedání vlády ČR v nočních hodinách téhož dne nebyl předložen ani pro účely porovnání s doporučeným způsobem řešení, prosazovaným žalovanými, a následujícího dne byla v IPB zavedena nucená správa. V pondělí 19. června 2000, před začátkem pracovní doby, nucený správce IPB podepsal se žalovaným č. 1 smlouvu o prodeji IPB. Žalobce tvrdil, že žalovaní tím, že utajeně přesvědčovali orgány státní moci o tom, jak tyto mají v konkrétním případě ve prospěch žalovaných a na úkor žalobce a IPB uplatnit státní moc, přičemž paralelně souběžně vedli naoko jednání o stejné věci i přímo se žalobcem, porušili dobré mravy soutěže. V žalobě popsáním jednáním a související kampaní ve sdělovacích prostředcích proti žalobci a IPB, s cílem odvést pozornost právě od svého nekalosoutěžního jednání, způsobili žalovaní žalobci materiální i nemateriální újmu.

Žalovaný č. 1 v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že dne 23. července 1997 vláda ČR schválila prodej 36,29 % akcií IPB společnosti Nomura Belgium S.A. Dne 4. března 1998 vláda ČR změnila uvedené rozhodnutí o privatizaci tak, že akcie IPB budou prodány žalobci (tehdy pod firmou Nomura Europe plc) a následně dne 8. března 1998 žalobce uzavřel s FNM smlouvu o prodeji akcií IPB. Žalobce získal od České republiky akcie IPB odpovídající 46,16 % podílu na základním kapitálu IPB. Dvěmi operacemi ve dnech 2. října 1998 a 28. února 2000 žalobce tyto akcie převedl na zcela odlišný subjekt, holandskou společnost Saluka Investments BV (dále jen „Saluka“). Tyto akcie žalobce nikdy nenabyl zpět, neboť byly na základě policejního usnesení vydány do rukou žalovaného č. 1. Žalobce nebyl ani investorem do IPB, což zcela jasně potvrzuje rozhodčí nález vydaný dne 17. března 2006 v rozhodčím řízení vedeném dle pravidel UNCITRAL mezi Salukou a Českou republikou, ve kterém rozhodci potvrdili, že skutečným investorem do IPB byla Saluka. Žalobce tedy není, dle názoru žalovaného č. 1, v řízení aktivně legitimován, neboť v rozhodné době nebyl akcionářem IPB, neměl v ní investici a nejednal o IPB se státními orgány, ani se žalovanými. Na veškeré korespondenci předložené v tomto řízení je uvedena společnost Nomura International plc, což je osoba odlišná od žalobce. Dále uvedl, že neexistuje trh státní (veřejné podpory), na kterém by bylo možné soutěžit. I kdyby tento trh existoval, žalovaní, žalobce, ani jiné společnosti skupiny Nomura nebyli v soutěžním vztahu, protože stát neměl v úmyslu poskytnout státní (veřejnou) podporu žalobci nebo společností skupiny Nomura, ale měl v úmyslu ji poskytnout věřitelům podniku IPB pouze za předpokladu, že podnik IPB bude pod kontrolou nového investora. I kdyby existoval trh státní (veřejné) podpory a žalovaní a žalobce byli v soutěžním vztahu, tak jednání žalovaných nebylo nekalosoutěžní, ani jinak závadné. I kdyby všechny uvedené podmínky pro odpovědnost žalovaných byly splněny, tak žalobce neprokázal, že měl investici v IPB a že mu tato investice náleží. Žalobce tvrdí, že „v rozhodné době naříkaných jednání držel podíl na IPB odpovídající 46,16 % základního kapitálu IPB“. Žalobce své tvrzení o tom, že držel podíl na IPB, nijak nedokládá. Žalobce zejména nedokládá vztah mezi ním a společností Saluka Investments B.V. Společnost Nomura International plc dokonce napsala novinářům dopis, ve kterém uvedla: „*Vážený pane šéfredaktore, rádi bychom Vám připomněli, že Nomura nemá žádný akciový podíl v IPB. Vezměte prosím na vědomí, že využijeme všech právních prostředků proti jakékoli osobě, která by publikovala prohlášení ze kterých by plynulo něco jiného ...*“. Jinými slovy řečeno Nomura International plc napsala vydavatelům novin výhružný dopis, ve kterém uvedla, že na ně podá žalobu, pokud napíší, že Nomura měla akciová podíl v IPB. Jak se zdá, dnes žalobce ze spekulativních důvodů svůj tehdejší názor změnil. Proto žalovanému č. 1 nezbyvá, než popřít tvrzení žalobce, že by měl jakýkoli podíl v IPB, opět z důvodu, že pokud žalobce podíl v IPB neměl, tak nemohl existovat případný soutěžní vztah mezi žalobcem a žalovaným č. 1 na případném trhu státní (veřejné) podpory, kdyby takový trh právně mohl existovat. Žalobci

nenáleží právo na náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení, ani na přiměřené zadostiučinění, neboť neprokázal, že měl investici v IPB a že mu tato investice náleží. Skutkovým základem žaloby je tvrzení, že žalovaní utajenými jednáními se státními orgány přiměli tyto orgány k uvalení nucené správy a k prodeji podniku IPB do rukou žalovaného č. 1, čímž žalobce připravili o jeho investici v IPB a o veřejnou podporu poskytnutou v souvislosti s podnikem IPB. Podle názoru žalovaného č. 1 se tento skutek nestal a žalobce nepředložil jediný věrohodný důkaz, že by se stal. Žalovaný č. 1 nejprve státu předložil analýzu kooperativní i nekooperativní varianty záchranu podniku IPB bez toho, aby vůči státu vyjádřil preferenci ohledně kterékoli z nich. V rozpracované nabídce ze dne 14. června 2000 však předložil pouze variantu kooperativní, což svědčí o tom, že až do poslední chvíle preferoval tuto variantu. Nemůže tedy obstát tvrzení žalobce, že se státní orgány rozhodly realizovat nekooperativní variantu na základě utajeného přesvědčování ze strany žalovaných. Rozhodnutí o způsobu krize IPB byla suverénním, legálním a legitimním rozhodnutím českého státu. Státní orgány též od počátku odmítaly účast státu na takovém řešení krize v IPB, z něhož by benefitovala Saluka nebo kterákoli jiná společnost ze skupiny Nomura, či tehdejší vedení IPB, neboť za jejich působení v IPB vznikly nedostatky v činnosti banky vedoucí až k zavedení nucené správy. Jednání žalovaného č. 1 v souvislosti s převzetím podniku IPB nebylo v rozporu s dobrými mravy soutěže. Nebylo ani v rozporu s dobrými mravy obecně. I kdyby byly splněny podmínky pro odpovědnost žalovaných, tak žalobci přesto nemohla vzniknout žádná újma, protože hodnota podniku IPB byla hluboce záporná. Žalobce nikterak neprokázal, že by hodnota podniku IPB ke dni jeho prodeje do rukou žalovaného č. 1 byla kladná. Ba právě naopak, z dokumentů předložených v průběhu řízení vyplývá, že tato hodnota byla hluboce záporná. Žalobci tedy žádná škoda způsobena být nemohla, a to ani kdyby všechna jeho ostatní žalobní tvrzení byla pravdivá. Skutková tvrzení žalobce jsou nepravdivá, nesprávná nebo neúplná a žalobce je nedoložil důkazy. Žalovaný č. 1 navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za zcela nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. V podrobnostech se ztotožnil s vyjádřením žalovaného č. 1 ze dne 9. července 2003. V doplňujícím písemném vyjádření ze dne 5. února 2008 uvedl stejné námitky vůči žalobě jako žalovaný č. 1, a to, že žalobce není aktivně věcně legitimován, že se skutek popsany v žalobě nestal a žalovaný č. 2 se nedopustil žádného protiprávního jednání a žalobci nevznikla žádná škoda, že mezi žalovaným č. 2 a žalobcem neexistoval v tomto případě soutěžní vztah, že jednání žalovaného č. 2 nebylo v rozporu s dobrými mravy, že jednání žalovaných nemohlo způsobit vznik škody žalobci či újmu soutěžitelům nebo spotřebitelům, že nedošlo k poškození dobré pověsti žalobce, ani ke vzniku škody dle obecných ustanovení občanského zákoníku a že žalobce nedokládá příčinnou souvislost mezi údajným porušením právních předpisů žalovaným č. 2 a vznikem škody, ani vznik škody a její výši.

Na základě provedeného dokazování byly soudem zjištěny níže uvedené skutečnosti.

Osvědčením Iana Rodericka Campella, notáře z Londýna, ze dne 10. června 2002 osvědčením o založení společnosti, o zápisech změn jména společnosti a její přeregistraci a výtisky podrobných údajů o žalobci a jeho jmenovaných zástupcích, bylo prokázáno, že žalobce, zapsaný v Rejstříku obchodních společností pro Anglii a Wales pod registračním číslem 02498424, byl založen dne 2. května 1990 po obchodním jménem UNITSWIFT LIMITED jako soukromá akciová společnost. Dne 28. června 1990 bylo rejstříkovým úřadem obchodních společností v Cardiffu vystaveno osvědčení o zápisu změny jména a přeregistrování soukromé společnosti jako veřejné společnosti bylo prokázáno, že společnost UNITSWIFT LIMITED byla uvedeného dne znovu zaregistrována jako veřejná akciová

společnost a zapsána v Rejstříku obchodních společností pod jméno NOMURA EUROPE PLC jako veřejná akciová společnost. Dne 24. května 2002 bylo stejným rejstříkovým úřadem obchodních společností vystaveno osvědčení o zápisu změny jména, kterým vedoucí rejstříku úřadu obchodních společností pro Anglii a Wales osvědčil, že společnost NOMURA EUROPE PLC, jež na základě zvláštního usnesení změnila své jméno, byla zapsána v rejstříku pod jménem NOMURA PRINCIPAL INVESTMENT PLC.

Usnesením vlády České republiky ze dne 23. července 1997 č. 468 o rozhodnutí o privatizaci akcií akciové společnosti Investiční a poštovní banka vydala vláda rozhodnutí o privatizaci akcií akciové společnosti Investiční a poštovní banka v držení Fondu národního majetku České republiky, Ministerstva financí a státního podniku Česká pošta společnosti Nomura Belgium S.A. za podmínek uvedených v příloze tohoto usnesení.

Dopisem z února 1998, adresovaným Ing. Oto Kaftanovi, členu bankovní rady a vrchnímu řediteli ČNB, potvrdil TMF Management B.V, jako jediný statutární orgán společnosti Saluka Investments B.V., že společnost Saluka Investments B.V. nebude provozovat žádnou podnikatelskou činnost, ani jí nevzniknou žádné závazky, s výjimkou činností a závazků uvedených ve smlouvách, se kterými byla ČNB seznámena v rámci žádosti o udělení souhlasu týkajícího se nabytí akcií Investiční a Poštovní banky a.s.

Dopisem z konce února či počátku března 1998, adresovaným rovněž Ing. Oto Kaftanovi, potvrdila společnost Nomura Europe plc, že po dobu, po kterou bude společnost Saluka Investments B.V. držet jakékoli akcie Investiční a Poštovní banky, a.s., platí mezi společnostmi Nomura Europe plc a společností Saluka Investments B.V. jednak to, co bylo uvedeno v předchozím dopisu a dále, že společnost Nomura Europe plc bude mít zástavní právo k akciím IPB, následkem čehož nemůže společnost Saluka Investments B.V. naložit s akciemi IPB bez předchozího souhlasu společnosti Nomura Europe plc, že společnost Nomura Europe plc, jakožto zástavní věřitel ve vztahu k akciím IPB, bude držet hlasovací práva spojená s akciemi IPB, že je společnost Nomura Europe plc, ve smyslu mandátní smlouvy neodvolatelně ustanovena jako výlučný prodejní zástupce společnosti Saluka ve věci prodeje akcií IPB a následkem toho mohou být akcie IPB prodány pouze třetí osobě a za podmínek přijatelných pro společnost Nomura International plc.

Usnesením vlády České republiky ze dne 4. března 1998 č. 162 o změně rozhodnutí o privatizaci akciové společnosti Investiční a poštovní banka byl změněn bod I usnesení vlády ze dne 23. července 1997 č. 468, o rozhodnutí o privatizaci akcií akciové společnosti Investiční a poštovní banka, tak, že slova „Nomura Belgium S.A.“ byla nahrazena slovy „Nomura Europe plc“. Zároveň byl změněn text přílohy usnesení vlády ze dne 23. července 1997 č. 468 tak, že jej nahradil text uvedený v příloze usnesení vlády ze dne 4. března 1998 č. 162. Předmětná příloha obsahovala Rozhodnutí o privatizaci 36,29 % akcií akciové společnosti Investiční a poštovní banka. V rozhodnutí je uvedeno „Hodnota základního jmění: Kč 5.681.496,6 tis., Rozdělení akcií: 36,29 % přímý prodej, Počet prodávaných akcií: 20.620.083 akcií o nominální hodnotě Kč 100,-, 1 akcie o nominální hodnotě Kč 1.000,-, Kupní cena 1 akcie o nominální hodnotě Kč 100,-: Kč 147,-, Kupní cena 1 akcie o nominální hodnotě Kč 1.000,-: Kč 1.470,-, Cena celkem: Kč 3.031.153.671,-, Nabyvatel: Nomura Europe plc, Nomura House, 1 St Martin's-le-Grand, London 4C1A 4NP.

Rozhodnutím ze dne 6. března 1998 č.j. 423/13 udělila Česká národní banka (dále jen „ČNB“) společnosti Nomura Europe plc, se sídlem 1, St.Martin's le Grand, Londýn EC1A 4NB, Velká Británie, identifikační číslo 2498424, předchozí souhlas ke vzniku majetkového

podílu na IPB, konkrétně ke koupi 20.620.083 kusů akcií IPB, ve jmenovité hodnotě Kč 100/akcie, 1 kusu akcie IPB, znějící na jméno, ve jmenovité hodnotě Kč 1.000,- od FNM a k nabytí 60.000.000 kusů akcií IPB, ve jmenovité hodnotě Kč 100/akcie v rámci zvyšování základního jmění IPB.

Dne 8. března 1998 byla mezi Fondem národního majetku (dále jen „prodávající“) a společností Nomura Europe plc (dále jen „kupující“) uzavřena smlouva o prodeji a koupi akcií Investiční a Poštovní banky, a.s., jejímž předmětem byl prodej 20.620.083 akcií a akcií Investiční a Poštovní banky, a.s. na jméno o jmenovité hodnotě Kč 1.000,- kupujícímu za částku Kč 3.031.153.671,- vypočítanou na základě hodnoty Kč 147,- za jednu akcii (s výjimkou akcie na jméno, u níž se vycházelo z hodnoty Kč 1.470,-).

V Hospodářských novinách ze dne 13. května 1998 bylo v rubrice „Změny majitelů deseti a více procent emisí veřejně obchodovatelných akcií dne 11. 5. 1998“ uvedeno, že společnost Nomura Europe PLC byla vlastníkem 60.000.000 cenných papírů IPB, tj. 51,36 %.

V Hospodářských novinách ze dne 9. června 1998 bylo v rubrice „Změny majitelů deseti a více procent emisí veřejně obchodovatelných akcií dne 5. 6. 1998“ uvedeno, že společnost Nomura Europe PLC byla vlastníkem 62.412.694 kusů cenných papírů IPB, tj. 53,42 %.

Podle stavového výpisu z účtu majitele I pro účetní datum 1. října 1998 (evid. stav k závěru zadaného dne), vyhotoveného dne 10. července 2000 Střediskem cenných papírů, byla společnost Nomura Europe PLC vlastníkem 62.412.694 kusů cenných papírů IPB. 51.315.283 kusů cenných papírů IPB bylo blok. pro obch.

Rozhodnutím ze dne 30. září 1998 č.j. 1035/320 udělila ČNB společnosti Saluka Investments B.V., se sídlem Locatellikade 1, 1076 AZ Amsterdam, Nizozemí předchozí souhlas k nabytí přímého podílu na IPB, který představuje nejméně 33 % a nedosáhne 50 % hlasovacích práv. Uvedená společnost byla povinna neprodleně oznámit ČNB, že snížila svůj podíl na IPB pod uvedený limit. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. října 1998.

Podle stavového výpisu z účtu majitele I pro účetní datum 2. října 1998, vyhotoveného Střediskem cenných papírů dne 10. července 2000, byla společnost Nomura Europe PLC majitelem 11.097.411 kusů cenných papírů IPB.

V Hospodářských novinách ze dne 6. října 1998 bylo v rubrice „Změny majitelů deseti a více procent emisí veřejně obchodovatelných akcií dne 2. 10. 1998“ uvedeno, že společnost Saluka Investments B.V. je majitelem 51.315.283 kusů akcií IPB, tj. 43,92 %.

Dne 19. března 1998 byla mezi společnostmi Saluka Investments B.V. (dále jen „Emitent“) a Nomura Europe plc (dále jen „Věřitel“) uzavřena smlouva o koupi dluhopisu, kterou se Věřitel zavázal za ve smlouvě uvedených podmínek koupit od Emitenta dluhopis vydaný Emitentem ve jmenovité hodnotě nepřesahující částku Kč 9.031.153.671,- . Uvedený dluhopis byl vydáván s cílem umožnit Emitentovi zakoupit jisté akcie IPB.

Dne 19. března 1998 byla mezi společnostmi Nomura Europe plc (dále jen „Prodávající“) a Saluka Investments B.V. (dále jen „Kupující“) uzavřena smlouva o koupi akcií, kterou se Prodávající zavázal prodat až 80.620.083 akcií nebo takový nižší počet, který Prodávající oznámí Kupujícímu (dále jen „Akcie) IPB za kupní cenu rovnou součtu jednorázové platby k Datu uzavření transakce ve výši Kč 9.031.153.671,- nebo takové nižší výši, již Prodávající

oznámi Kupujícímu a zisku, definovaném v předmětné smlouvě, realizovanému Kupujícím. Kupní cena byla splatná k takovému datu nebo k datům, která stanoví Prodávající v písemném oznámení doručeném Kupujícímu nejméně pět dnů předem. Prodávající se zavázal dne 31. prosince 1998 nebo k takovému datu, jež Prodávající oznámí Kupujícímu převést Akcie na účet Kupujícího ve Středisku cenných papírů Praha, který mu Kupující předem oznámí a učiní takové další kroky, jež jsou nezbytné k zaregistrování Kupujícího jako zákonného vlastníka Akcií.

Dne 19. března 1998 byla mezi společnostmi Nomura International plc (dále jen „Nomura“) a Saluka Investments B.V. (dále jen „Saluka“) uzavřena mandátní smlouva. Vzhledem k tomu, že společnost Saluka měla koupit jisté akcie IPB od společnosti Nomura Europe Plc (dále jen „Nomura Europe“) dle Smlouvy o koupi akcií datované ke stejnému datu jako tato smlouva mezi společnostmi Saluka a společností Nomura Europe a nabytí akcie IPB od společnosti Nomura Europe z výnosu vydání dluhopisu ve jmenovité hodnotě Kč 9.031.153.671,- společnosti Nomura Europe, který měl být vydán dle smlouvy o koupi dluhopisu uzavřené mezi společnostmi Saluka a Nomura Europe ke stejnému datu jako tato smlouva a společnost Saluka se zavázala ustanovit společnost Nomura svým výlučným zástupcem v souvislosti s prodejem akcií IPB třetím osobám dle podmínek této smlouvy, byla společnost Nomura touto smlouvou zmocněna, vázána a ustanovena, aby působila jako výlučný zástupce společnosti Saluka v souvislosti s prodejem akcií IPB, s tím, že ustanovení společnosti Nomura zástupcem ve smyslu uvedeném v předchozí větě skončí prodejem akcií IPB nebo v souladu s podmínkami mandátní smlouvy. Společnost Nomura se, mimo jiné, zavázala po dobu, po kterou bude působit jako výlučný zástupce společnosti Saluka, vynakládat na trhu, který bude pokládat za vhodný, přiměřené úsilí za účelem získání kupujícího pro akcie IPB a informovat o tomto úsilí společnosti Saluka. Žalobcem bylo v řízení prokázáno, že mandátní smlouva byla za společnost Saluka podepsána osobami oprávněnými podepisovat jménem společnosti Saluka.

Dne 19. března 1998 byla mezi společnostmi Nomura Europe plc, (dále jen „Zástavní věřitel“), Stichting Saluka Investments, nadací založenou podle právního řádu Nizozemska, se sídlem na adrese Parnassustoren, Locatellikade 1, 1076 AZ Amsterdam, Nizozemsko (dále jako „Zástavce“) a Saluka Investments B.V. (dále jen „Společnost“) uzavřena smlouva o zřízení zástavního práva k akciím. Vzhledem k tomu, že Zástavce vlastnil všechny vydané a do oběhu uvedené akcie (podíly na kapitálu) Společnosti, Zástavní věřitel a Společnost uzavřeli Smlouvu o koupi dluhopisu, podle níž se Zástavní věřitel zavázal koupit Dluhopis a odkládací podmínkou ve smyslu ustanovení Smlouvy o koupi dluhopisu je, že Zástavnímu věřiteli bude poskytnuto zajištění, a to mimo jiné formou zřízení zástavního práva k akciím, Zástavce a Zástavní věřitel vyslovili souhlas, že Zástavce zřídí ve prospěch Zástavního věřitele zástavní práva, jež měla být zřízena podle této smlouvy. Zástavce za účelem zajištění a poskytnutí úhrady a splnění všech stávajících a budoucích závazků a povinností Společnosti podle dluhopisu ve výši Kč 9.031.153.671, který měl být vystaven Společností Zástavnímu věřiteli v souladu se Smlouvou o koupi dluhopisu (dále jen „Zajištěné závazky“) zastavil Zástavnímu věřiteli veškerých 40 vydaných a do oběhu uvedených kmenových akcií očíslovaných 1 až 40, o jmenovité hodnotě NLG 1.000,- za jednu akcii Společnosti, všechny na jméno Zástavce (dále jen „Stávající akcie“), formou zveřejněného přednostního zástavního práva, nezátíženého žádnými věcnými právy k věcem cizím a příkazy k obstavení, a Zástavní věřitel tímto tuto zástavu přijal. Zástavce za účelem dalšího zajištění a poskytnutí úhrady a splnění všech Zajištěných závazků zastavil Zástavnímu věřiteli prostřednictvím přednostního práva posesorní nebo zveřejněné zástavy, a nebude-li skutečně zřízeno žádné posesorní nebo zveřejněné zástavní právo, Zástavce tímto zastavil prostřednictvím přednostního

neposesorního nebo nezveřejněného zástavního práva všechny peněžité dividendy splatné kdykoli po datu této smlouvy o zřízení zástavního práva, všechny nároky, akcie, práva, peněžní prostředky nebo jiný majetek (dále jen „Související majetek“) narůstající, rozdělený, vydaný nebo nabídnutý kdykoliv formou splnění, zpětného odkupu, dividendy, prémie, přednostního nebo předkupního práva, přeměny, kapitalizace zisků nebo rezerv, nahrazení, výměny, opčního práva nebo jiným způsobem v souvislosti s kterýmikoli ze Stávajících akcií a veškeré výnosy z čehokoli výše uvedeného, zejména výnosy, které tvoří majetek výše popsaného druhu, nehledě na to, zda jakýkoli z takového Souvisejícího majetku nebo veškerý takový Související majetek vznikl před datem této smlouvy o zřízení zástavního práva. Zástavce se, mimo jiné, zavázal zajistit veškeré akcie Společnosti vydané po datu této smlouvy (dále jen „Budoucí akcie“), všechny peněžité dividendy splatné z takových Budoucích akcií a Souvisejícího majetku ohledně jakýchkoli Budoucích akcií, nezatížené jakýmikoli věcnými právy k věcem cizím. Hlasovací a jiná konsensuální práva a obdobná práva nebo pravomoci spojené se Stávajícími akciemi nebo jakéhokoli jejich částí (dále jen „Hlasovací práva“) byla tímto převedena Zástavcem na Zástavního věřitele na celou dobu období začínající k datu této smlouvy a končící k datu, ke kterému všechny Zajištěné závazky budou neodvolatelně splaceny a vyrovnány, nebo ke kterému zajištění zřízení touto smlouvou bude s konečnou platností zrušeno Zástavním věřitelem, s odkládací podmínkou, že nastane „Případ neplnění“ (souvisí s dluhopisem) a Zástavní věřitel o tom předá písemné oznámení Zástavci, a dopis této smlouvy ze strany Zástavce představuje písemné usnesení společníků schvalující takový převod Hlasovacích práv. Zástavce byl oprávněn až do výskytu Případu neplnění, o kterém mu bylo předáno písemné oznámení, vykonávat veškerá taková Hlasovací práva.

Dne 12. ledna 1999 byl v Amsterdamu podepsán, s účinností ke dni 30. září 1998, zástupcem TMF Management B.V. za společnost Saluka Investments B.V. (dále jen „Emitent“) dluhopis, podle něhož uvedená společnost za proplacenou částku učinila příslib vyplatit dne 31. prosince 2004 nebo k takovému dřívějšímu datu, k němuž jmenovitá hodnota dluhopisu nabude předčasně splatnosti majiteli tohoto dluhopisu na místě určením majitelem dluhopisu jmenovitou hodnotu dluhopisu ve výši Kč 5.936.504.473,- (méně jakoukoli část jmenovité hodnoty tohoto dluhopisu předčasně splacenou) spolu s úrokem narostlým na neuhrazeném zůstatku jmenovité hodnoty tohoto dluhopisu k datům a výši stanovené v podmínkách přiložených k tomuto dluhopisu. Emitent zajistil, aby tento dluhopis byl uveden v platnost jeho řádně oprávněným zástupcem. Žalobcem bylo v řízení prokázáno, že dluhopis ze dne 12. ledna 1999 byl za Emitenta podepsán oprávněnými podepisovat jménem Emitenta.

Dluhopis, uvedený v předchozím odstavci, se řídil ustanoveními smlouvy o koupi dluhopisu ze dne 19. března 1998 mezi Emitentem a společností Nomura Europe plc, jako věřitelem.

Dopisem ze dne 24. února 2000 se společnost Nomura Europe odvolala na smlouvu o koupi akcií ze dne 19. března 1998. Uvedla, že dne 28. září 1998 předala v souladu se Smlouvou o prodeji a převodu 51.315.283 akcií IPB a jedné akcie IPB a dále, že datum uzavření transakce ohledně prodeje a převodu dalších 10.465.421 akcií IPB bude 24. února 2000. Uvedeným dopisem se též odvolala na smlouvu o koupi dluhopisu ze dne 19. března 1998, v souladu se kterou společnost Saluka vydala a společnost Nomura Europe koupila dluhopis ve jmenovité hodnotě Kč 5.936.504.473,-. Smlouvou o koupi dluhopisu bylo dále ujednáno, že společnost Saluka vydá a společnost Nomura Europe koupí další dluhopis ve jmenovité výši Kč 1.279.924.482,-. Datum vydání tohoto dopisu bude 24. února 2000.

Zástupci společnosti Saluka svými podpisy potvrdili příjem dopisu ze dne 24. února 2000 a souhlas s jeho podmínkami.

Dne 24. února 2000 byl vydán dluhopis. Společnost Saluka Investments B.V. (dále jen „Emitent“) učinila tímto příslib vyplatit dne 31. prosince 2000 nebo k takovému dřívějšímu datu, k němuž jmenovitá hodnota dluhopisu nabude předčasné splatnosti, majiteli tohoto dluhopisu na místě určeném majitelem dluhopisu jmenovitou hodnotu dluhopisu ve výši Kč 1.279.924.982,- (méně jakoukoli část jmenovité hodnoty dluhopisu předčasně splacenou) spolu s úrokem narostlým na neuhrazeném zůstatku jmenovité hodnoty tohoto dluhopisu k datům a ve výši stanovené v podmínkách příloženými k tomuto dluhopisu. Emitent zajistil, aby tento dluhopis byl uveden v platnost jeho řádně oprávněným zástupcem. Žalobcem bylo v řízení prokázáno, že dluhopis ze dne 24. února 2000 byl za Emitenta podepsán osobami oprávněnými podepisovat jménem Emitenta.

Uvedený dluhopis se řídil ustanoveními smlouvy o koupi dluhopisu ze dne 19. března 1998 mezi Emitentem a společností Nomura Europe plc, jako věřitelem, ve znění dopisu ze dne 24. února 2000.

Podle výpisu z účtu majitele cenných papírů, vyhotoveného Střediskem cenných papírů, byla společnost Saluka Investments B.V. dne 28. února 2000 majitelem 61.780.704 akcií IPB.

Podle výpisu změn na účtu ze dne 28. února 2000, vyhotoveného Střediskem cenných papírů dne 10. října 2003, byla společnost Saluka Investments B.V. majitelem 61.780.704 kusů akcií IPB, ve jmenovité hodnotě Kč 100/akcie.

Ve výroční zprávě společnosti Nomura Europe plc ze dne 2. října 2000, předkládané představenstvem této společnosti spolu s účetní závěrkou za rok končící 31. března 2000, je mimo jiné uvedeno, že „společnost má kvazidceřinný podnik, společnost Saluka Investments B.V., jehož jediným účelem je držet majetkový podíl ve společnosti Investiční a Poštovní banka a.s. Na zřízení kvazidceřinného vztahu mezi společností Saluka Investments B.V. a společností se vztahují ustanovení Standardu 5 Finančního výkaznictví. Přímá a nepřímá investice společnosti do společnosti Investiční a Poštovní banka a.s. představuje 47 % jejího vlastního kapitálu. Tyto investice však nebyly zahrnuty do konsolidovaných výkazů z toho důvodu, že jsou obě drženy za účelem jejich dalšího prodeje“.

Usnesením Policejního prezidia České republiky, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality, ČTS: PPR-6/KPV-HK4-2002 ze dne 2. února bylo rozhodnuto o vrácení společnosti Saluka Investments B.V. 10 kusů zaknihovaných cenných papírů ISIN CZ 0008002854, neboť k dalšímu řízení jich nebylo už třeba a nepřicházelo v úvahu jejich propadnutí nebo zabránění a vrácení, resp. vydání Československé obchodní bance, a.s. 61.780.694 kusů zaknihovaných cenných papírů ISIN CZ 0008002854, neboť k dalšímu řízení jich nebylo už třeba a nepřicházelo v úvahu jejich propadnutí nebo zabránění, přičemž právo na ně uplatnila Československá obchodní banka, a.s. a o jejím právu na věc nebylo pochyb.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce není v projednávané věci aktivně legitimován. Dokazováním, provedeným výše uvedenými listinnými důkazy bylo prokázáno, že se společnost Nomura Europe plc, která v roce 2002 změnila obchodní jméno a byla zapsána v Rejstříku obchodních společností pro Anglii a Wales pod jménem Nomura Principal Investments plc, stala na základě Smlouvy o prodeji a

koupi akcií Investiční a Poštovní banky, uzavřené dne 8. března 1998 mezi Fondem národního majetku České republiky jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím, uzavřené v souladu s usneseními vlády České republiky č. 468 ze dne 23. července 1997 a č. 162 ze dne 4. března 1998, majitelem 20.620.083 kusů veřejně obchodovatelných akcií Investiční a poštovní banky a.s. na majitele o jmenovité hodnotě Kč 100,- a akcie na jméno o jmenovité hodnotě Kč 1.000,-. Po dokončení transakce dle článku 6 předmětné smlouvy se stal žalobce majitelem 60.000.000 kusů akcií Investiční a Poštovní banky, a.s., tj. 51,36 % a posléze 62.412.694 kusů akcií IPB. Tato skutečnost byla prokázána jednak výtisky Hospodářských novin ze dne 13. května 1998 a 9. června 1998 a stavovým výpisem z účtu majitele I (Nomura Europe plc) pro účetní datum 1. října 1998. Z uvedeného počtu akcií bylo 11.097.411 „poč. volných CP“ a 51.315.283 „poč. CP blok. pro obch.“. Na základě smluv uzavřených dne 19. března 1998 mezi žalobcem a společností Saluka Investments B.V., uvedených výše, a po předchozím souhlasu ČNB uděleného společnosti Saluka Investments B.V. k nabytí přímého podílu na Investiční a Poštovní bance a.s., který představuje nejméně 33 % a nepřesáhne 50 % hlasovacích práv, rozhodnutím ČNB ze dne 30. září 1998 č.j. 1035/520, se společnost Saluka Investments B.V. stala majitelem 51.315.283 kusů akcií Investiční a Poštovní banky, a.s., tj. 43,92 %, což bylo prokázáno výtiskem Hospodářských novin ze dne 6. října 1998. Výpisy změn na účtu ze dne 28. února 2000, vyhotovenými Střediskem cenných papírů, bylo dále prokázáno, že žalobce nebyl ke dni 28. února 2000 majitelem jediné akcie Investiční a Poštovní banky, a.s., neboť stav na jeho účtu byl po provedených transakcích 0, zatímco společnost Saluka Investments B.V. byla majitelem 61.780.704 kusů akcií Investiční a Poštovní banky, a.s. Žalobce tedy v rozhodném období (ode dne 1. března 2000 do dne 19. června 2000), kdy se žalování měli, podle tvrzení žalobce, dopustit v žalobě uvedených skutků, nebyl majitelem žádných akcií IPB. Nebyl-li žalobce akcionářem IPB, ani neměl ve společnosti IPB investici, nemohl být účasten jakýchkoli jednání o řešení situace v IPB a jakákoliv jednání, vedená ohledně řešení situace v IPB třetími osobami se státními orgány ČR, se jej tudíž netýkala, stejně jako žalobcem v žalobě tvrzená údajná jednání žalovaných s MFČR a ČNB, ovšem za předpokladu, že taková jednání probíhala, což oba žalování popřeli a soud s ohledem na přijatý závěr toto nezkoumal.

Názor soudu o nedostatku aktivní legitimace žalobce ve sporu je podpořen i závěry rozhodčího tribunálu (dále jen „Tribunál“) uvedenými v částečném rozhodčím nálezu. Dne 17. března 2006 vynesl Tribunál částečný nálezh v rozhodčím řízení podle pravidel rozhodčího řízení UNICTRAL z roku 1976 mezi žalobcem Saluka Investments B.V. a žalovaným Česká republika. V něm mimo jiné uvedl níže uvedená zjištění a závěry.

„Společnost Nomura v polovině roku 1996 zahájila jednání o odkoupení akcií IPB ve vlastnictví státu. Na tomto místě musí Tribunál poznamenat, že výrazu „Nomura“ se v tomto řízení přisuzuje jakýsi pomnožný význam. Skupina Nomura, coby významný mezinárodní poskytovatel bankovních a finančních služeb, provozuje činnost prostřednictvím celé řady přidružených a dceřinných společností a není vždy snadné rozlišit samostatné postavení, ve kterém tyto jednají. Pro účely tohoto Nálezu považujeme za vhodné rozlišovat mezi (1) celým podnikem Nomura (který budeme nazývat „skupina Nomura“, „Nomura International“, nebo někde jednoduše „Nomura“), (2) dceřinnou společností Nomury založenou v Anglii známou pod obchodním jménem Nomura Europe plc („Nomura Europe“ nebo někdy jednoduše „Nomura“) a (3) dceřinnou společností Nomury založenou v Holandsku známou pod obchodním jménem Saluka Investments BV („Saluka“), která je Žalobcem v tomto rozhodčím řízení. Není však vždy možno rozlišit tyto různé odnože Nomury, zejména proto, že žádná ze stran důsledně nedodržovala nutné rozlišování, velká část korespondence je vyhotovena na

dopisním papíru s hlavičkou společnosti „Nomura International PLC“, a to i tam, kde se zabývá důsledky držby akcií IPB ze strany Nomura/Saluka.

Dne 23. prosince 1996 společnost Nomura koupila prostřednictvím různých dceřinných společností přibližně 5 % akcií IPB (a do dubna 1997 nabyla téměř 10 % akcií IPB). Dne 24. března 1997 vyhlásil FNM výběrové řízení na prodej až 36 % akcií IPB. Následujícího dne zaslala společnost Nomura International místopředsedovi FNM dopis, v němž vyjádřila svůj zájem. Dne 17. dubna 1997 společnost Nomura předložila vládě nabídku na koupi menšinového podílu v majetku FNM za cenu Kč 300 za jednu akcii. Protože společnost Nomura již byla (menšinovým) akcionářem IPB, uzavřela dne 16. dubna 1997 akcionářskou smlouvu s dalšími akcionáři IPB a společnost Nomura a vedení IPB měly společně vykonávat kontrolu nad IPB. Dne 4. března 1998 vláda schválila prodej akcií IPB v držení FNM společnosti Nomura Europe. Dne 7. března 1998 společnost Nomura uzavřela novou akcionářskou smlouvu s ostatními stranami akcionářské smlouvy ze dne 16. dubna 1997. Dne 8. března 1998 byla mezi společnostmi Nomura Europe a FNM podepsána smlouva o koupi 20.620.083 akcií IPB, představující podíl ve výši přibližně 36 %, za cenu ve výši cca Kč 3 miliardy. Ve Smlouvě bylo stanoveno, že společnost Nomura Europe může převést své akcie na jakoukoli společnost založenou za zvláštním účelem, trust, nadaci, *anstalt* nebo jiný subjekt. Mezitím byla dne 3. února 1998 založena společnost Saluka Investments BV („Saluka“) jako společnost založená za zvláštním účelem, a to za výslovným účelem držení akcií IPB, jejichž koupi společnost Nomura Europe v té době zvažovala. Společnost Saluka byla založena v Nizozemsku dne 3. února 1998, a byla vlastněna nizozemskou dobročinnou institucí Stichting Saluka Investments a řízena společností Nationwide Management Services BV. Jakmile byla koupě akcií IPB uskutečněna, převedla společnost Nomura Europe podle Smlouvy o koupi akcií a se souhlasem ČNB své akcie IPB na společnost Saluka ve dvou tranších. Tímto způsobem společnost Saluka nabyla 2. října 1998 vlastnictví 51.315.283 akcií představující podíl společnosti Nomura Europe na IPB a dne 24. února 2000 zbývajících 10.465.421 akcií IPB ve vlastnictví společnosti Nomura Europe. Společnost Saluka koupila tyto akcie tak, že ve prospěch společnosti Nomura Europe vystavila směnky vlastní zajištěné zastavením akcií. Zástavní podmínky stanoví, že společnost Nomura Europe může vykonávat hlasovací práva spojená s akciemi IPB. V téže době společnost Saluka uzavřela smlouvu se společností Nomura International plc, podle níž se posledně jmenovaná společnost stala výlučným zprostředkovatelem společnosti Saluka pro prodej akcií IPB. Společnost Saluka se tak stala registrovaným majitelem 61.780.704 akcií IPB, které jsou předmětem tohoto rozhodčího řízení. V červnu 2000 společnost Saluka následně sjednala se společností Nomura Europe prodej akcií výměnou za zrušení vlastních směnek, které byly vystaveny za účelem zaplacení za akcie. Avšak v době, kdy se konala jednání v tomto rozhodčím řízení a, pokud je Tribunálu známo, i k datu tohoto Nálezu společnost Saluka dosud stále drží tyto akcie, protože společnost Nomura Europe dosud nevydala pokyn na koho mají být tyto akcie převedeny. Je proto zřejmé, že vlastnictví kontrolního balíku akcií IPB – a tím i kontrola nad ostatním majetkem IPB – náleží společnosti Saluka. Ve skutečnosti je však v podstatě stejně zřejmé, že vlastnická práva společnost Saluka byla, jak se zdá, vykonávána v souladu s pokyny vydávanými společností Nomura Europe nebo dalšími členy skupiny Nomura. Tato dvojakost vlastnictví a kontroly se odráží v podání stran, ve kterých se zpravidla nerozlišuje pečlivým a důsledným způsobem mezi společnostmi Saluka a Nomura (ať již mezi společností Nomura Europe nebo jiným členem skupiny Nomura).

Poté, co zvážil rozličné námítky předložené ze strany Žalovaného (rozuměj Česká republika) proti jeho pravomoci, Tribunál dospívá k závěru, že Žalobcovy (rozuměj Saluka Investments BV) akcie IPB jsou „investicí“ ve smyslu Dohody (rozuměj Dohody o podpoře a

vzájemné ochraně investic mezi Nizozemským královstvím a Českou a Slovenskou Federativní Republikou podepsané dne 29. dubna 1991) a že Žalobce je ve vztahu k této investici „investorem“ ve smyslu Dohody. V rámci tohoto závěru si však Tribunál přeje zdůraznit, že jeho pravomoc je v souladu s Dohodou omezena na nároky vznesené Žalobcem, společností Saluka, pokud jde o škodu, která jí vznikla v souvislosti s investicí představovanou jejím podílem na akciích IPB. Z toho proto vyplývá, že Tribunál nemá pravomoc ohledně jakýchkoli nároků společností Nomura, nebo jakýchkoli nároků, pokud jde o škodu utrpěnou společností Nomura a nikoli společností Saluka, ani jakýchkoli nároků, pokud jde o škodu utrpěnou ohledně akcií IPB před říjnem 1998, kdy byla převážná část těchto akcií převedena na Žalobce“.

Vzhledem k tomu, že žalobce není jak výše odůvodněno, dle názoru soudu, v projednávané věci aktivně legitimován, byla žaloba zamítnuta. S ohledem na tento přijatý závěr se soud nezabýval hodnocením dalších, v průběhu řízení provedených, listinných důkazů a posuzováním důvodnosti žaloby.

Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a bylo o nich rozhodnuto podle úspěchu účastníka ve sporu. Náklady řízení žalovaného č. 1 ve výši Kč 21.568,75 sestávají z odměny Kč 12.500,- stanovené dle § 6 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění platném do dne 31. srpna 2006 (ust. § 6 předmětné vyhlášky bylo soudem použito proto, že do 31. srpna 2006 vyhláška, kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení neobsahovala ustanovení upravující sazbu odměny ve věcech podle právních předpisů průmyslového a jiného duševního vlastnictví a věci uvedené v § 6 jsou svým typem nejbližší soudem projednávané věci), ze tří režijních náhrad po Kč 75,- dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do dne 31. srpna 2006 (převzetí věci, vyjádření 25. června 2003 a 9. července 2003), z 18 režijních náhrad po Kč 300,- dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném ode dne 1. září 2006 (vyjádření 19. června 2007, jednání 19. června 2007, vyjádření 2. října 2007, jednání 9. října 2007, 12. prosince 2007, 30. ledna 2008, 13. února 2008, vyjádření 14. března 2008, jednání 17. července 2008 a 25. listopadu 2008, vyjádření 9. prosince 2008 a 30. ledna 2009, jednání 4. února 2009, závěrečný návrh 6. dubna 2009, vyjádření 13. května 2009, jednání 20. května 2009, vyjádření 1. června 2009, jednání 24. června 2009) a z DPH 19 % ve výši Kč 3.443,75 podle § 137 o.s.ř. Náklady řízení žalovaného č. 2 ve výši Kč 18.802,- sestávají z odměny Kč 12.500,-, z 11 režijních náhrad po Kč 300,- dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 276/2006 Sb. (převzetí věci, jednání 12. prosince 2007 a 30. ledna 2008, vyjádření 5. února 2008, jednání dne 13. února 2008, 17. července 2007, 25. listopadu 2008 a 4. února 2009, závěrečný návrh 6. dubna 2009, jednání 20. května 2009 a 24. června 2009) a z DPH 19 % ve výši Kč 3.002,- podle § 137 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.
Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

V Praze dne 24. června 2009

Za správnost:
Kettnerová

JUDr. Zuzana Čížková, v.r.
předsedkyně senátu